

Пригоди Коса на Землі

АННА СВЯТЕЛИК

Пригоди Коса на Землі

Оповідання

для дітей молодшого шкільного віку

Київ
2019

УДК 821.161.2
С 24

Святелик А.О.

С 24 Пригоди Коса на Землі : оповід. для діт. мол. шк. віку. / Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка, Ін-т журналістики.– Київ, 2019. – 42 с.

ISBN: 978–966–.....–..–.

Кос завжди мріяв побачити Землю – найгарнішу планету серед мільярдів галактик. Щоб здійснити свою мрію, він пройшов дуже складний шлях. А коли нарешті прилетів на Землю, то замість дивовижної краси, скрізь побачив сміття й зовсім байдужих до своєї домівки людей.

Усе тому, що король Пластик заволодів кожним куточком нашої колись мальовничої планети. Купи пляшок і пакетів перетворили природу на страшне звалище. Але жодне зло не здатне зламати мрію! І марсіянин Кос у це щиро вірить... і діє.

УДК 821.161.2

ISBN: 978–966–.....–..–.

© Анна Святелик, текст
і оформлення, 2019

Зміст

Привіт, я Кос.....	8
Мрія, яка не здійснилася.....	15
Місія «Супергерої для Землі».....	22
Правда про короля Пластику.....	25
План Галакта рятує Землю.....	31

Привіт, я Кос

Привіт!

Я – Кос, живу на Марсі, але все життя мріяв побачити Землю. Запитаєш чому? – Це закладено в моїх генах. Моя бабуся Орбіта Космосівна, відома на весь Марс мандрівниця, досліджувала всі галактики й подорожувала різними планетами. Тепер вона керує Центром міжпланетних перельотів і не має часу літати в експедиції, а от розповідати про свої мандрівки вона любить понад усе на світі. І головний її слухач – я. Люблю, коли вона розповідає про небезпечні пригоди, про зустрічі з інопланетянами, про дивовижних тварин та про мальовничі куточки різних планет. Особливо захопливо бабуся розповідає мені про Землю.

Ти чув про таку планету? Знаєш, що каже моя бабуся? «Косе, такої гарної планети я не бачила в жодній із двохсот мільярдів

галактик. На Землі найчистіші моря та океани з блакитною свіжою водою й зелені ліси з небаченими в нас на Марсі жителями–тваринами». Відколи я вперше почув розповідь про Землю не можу спокійно спати. Так–так, справді не можу, а якщо й засинаю, то бачу в снах дивовижні картини з розповідей бабусі. Бабусиних розповідей. Я вирішив, що це знак долі й мені терміново потрібно потрапити на Землю.

Я довго не міг вигадати як туди потрапити, але одного дня все змінилося. Є у мене дядько Галакт. Він старший на 100 років, дуже хороший, розумний і надзвичайно пишається своєю роботою. А працює він не будь–де, а в команді моєї бабусі керівником відділу дослідження найближчих до Марсу планет. Це ж просто робота моєї мрії. Про справи Центру міжпланетних перельотів не можна знати нікому, окрім його працівників, але дядько підтримує моє за-

хоплення мандрівками та цікавинками про Землю, і тому іноді розповідає мені про свою роботу. Коли слухаю його – почуваюся дуже крутим таємним агентом Центру, частиною команди самої Орбіти Космосівни. Бабуся, до речі, не дуже любить, коли хтось чужий знає про справи її команди, навіть якщо це я.

Так ось, одного дня, коли ми грали з дядьком у зіркобол, я почув новину, від якої мене перехопило подих.

– Знаєш, Косе, Центр міжпланетних перельотів організовує термінову експедицію на Землю.

– Експедицію? На Землю? – я не вірив власним вухам, бо наші не літали на Землю вже кілька століть.

– Цей політ такий відповідальний, що навіть бабуся вперше за 200 років її керівництва Центром полетить разом із нами. Ка-

жуть, на Землі відбувається щось незвичайне, тому наша Орбіта Космосівна терміново збирає найкращих дослідників...

– До речі, ця експедиція дуже таємна й не можна про неї нікому розповідати, – підморгнув він.

– Я вже дуже давно хочу полетіти на Землю. Галакте, візьміть мене із собою, – сказав я і подивився на дядька жалісливими очима.

– Ой, ні. Із цим я точно не зможу допомогти. Запитай бабуся. Тільки вона може дозволити комусь полетіти в експедицію. До того ж, щоб стати частиною команди дослідників, потрібно пройти спеціальну підготовку мандрівника.

Я навіть не дослухав дядька до кінця й чимдуж побіг у Центр міжпланетних перельотів.

– Тільки не видавай мене, агенте, – гукнув мені дядько і я побачив як Галакт усміхнувся.

І ось я стою під бабусиним кабінетом. Коли зайду туди намагатимуся провести перемовини стосовно моєї мандрівки на Землю. Точніше, благатиму бабуся записати мене в нову експедицію. Чому я так нервуюся? Це ж моя бабуся, я її дуже

люблю, вона мене так само. То ж вмовити її здійснити мою мрію буде не так вже й складно.

Я зайшов до кабінету. Бабуся сиділа за своїм столом, який завжди просто завалений купами схем нових космольотів, планів експедицій та польотів, анкетами дослідників і звітами з різних відділів Центру міжпланетних перельотів. Я мрію, що колись теж працюватиму в такому кабінеті. Але зараз не про це.

– Бабусю, я тебе дуже люблю, – не знаю до чого я тоді це сказав, мабуть думав, що це якась чарівна фраза.

– Я тебе теж, але знаю, що ти прийшов не для цього, – якось хитро сказала бабуся.

І звідки вона завжди про все знає?

– Запиши мене в експедицію на Землю, – бовкнув я й подивився на бабуся жалісливими очима.

– Косе, ми не були на Землі майже 400 років і не знаємо, що чекатиме на нас цього разу. Це може бути дуже небезпечна експедиція... – спокійно сказала бабуся.

– Хм, небезпечна? Хіба може бути небезпечно на тій планеті, про яку ти розповідала такі дивовижні історії? – Не вірю! – нетерпляче перебив я її.

– Ну візьміть мене з собою, – мало не зі сльозами благав я. – Обіцяю, що поводитимуся дуже чемно й не заважатиму твоїм дослідникам.

– Дозволь мені договорити Косе, – трохи суворо подивилася на мене бабуся. – Я знаю, що про цю експедицію тобі розповів Галакт і також знаю, що полетіти на Землю твоя давня мрія. Я візьму тебе в експедицію.

– Ураааа, – заволав я.

– Але... – вела далі бабуся. Моя радість трохи згасла. –

Ти повинен пройти відбір на рівні з дослідниками, які 15 років навчалися в Університеті міжпланетних досліджень. Якщо не пройдеш усі три випробування, полетиш з нами.

– Дякую, – міцно обійняв я бабусю і побіг готуватися.

На підготовку в мене лише десять днів, а вивчити треба чимало. Ті три випробування дуже складні: витривалість у космічних умовах, історія польотів на Землю і тест на командну роботу. Десять днів я читав книжки з історії, бігав і загартовував свій дух мандрівника, а також знайомився з усіма дослідниками Центру міжпланетних перельотів. Справ було так багато, що якоїсь мить я дуже стомився і втратив останню надію полетіти на Землю. Але хіба можна так просто відмовитися від своєї мрії? Кос не здається!

Хоча й не ідеально, але я пройшов три випробування, підготовку мандрівника і бабуся взяла мене до своєї команди. Я тепер наймолодший мандрівник на всьому Марсі. Мрії здійснюються.

Мрія, яка не здійснилася

І ось я стою біля величезного космольоту. Мені видали космічний костюм. Сріблястий, із купою потаємних кишень і з моїм ім'ям на спеціальній нашивці. Як у справжнього дорослого дослідника. Я пишався собою.

– Косе, – я почув голос дядька й одразу згадав, що дуже підвів його, бо бабуся дізналася, що саме він розповів мені про експедицію.

– Дядьку, я видав тебе бабусі. Вона все знала сама. Вибач, – сказав я, почуваячись дуже винним.

– Ааа, ти про це... Взагалі-то ми з Орбітою Космосівною вирішили взяти тебе з нами ще до того, як ти дізнався про експедицію, – засміявся дядько.

Ці двоє завжди щось вигадують. Я хвилювався, спочатку просив бабусю взяти мене, потім готувався до випробувань, а вони все вже вирішили, – думав я. Але більше часу на обурення не мав. Треба заходити в космоліт...

Лише спогадів і вражень із нашої дороги на Землю мені вистачить на все життя. Ми летіли майже двісті десять днів. За цей час я встиг переслухати сотні бабусиних історій і познайомився з усіма дослідниками, один із яких – Зор, подарував мені на згадку шматочок метеорита, який врізався в космо-

літ його експедиції на Юпітер.

І найприкріше, я тричі програв спір дядькові. Ми змагалися хто зможе з'їсти більше їжі для космічних експедицій і я завжди програвав. А що? Ту пасту з марсіанського моху неможливо їсти. Тепер я маю до кінця експедиції прибирати космічний корабель. Взагалі, летіти було дуже цікаво: ми всі стали

ніби однією манрівницькою родиною. Разом їли, спали, тікали від комети, яка наздогнала нас на 78 день подорожі, грали в метеоритики. До речі, це моя улюблена гра: потрібно будувати з маленьких уламків метеориту вежу, хто її звалить – програє.

І ось після такої довгої мандрівки з ілюмінатора космольота я побачив Землю. Ми вже були дуже близько і я побачив, що з моєю мрією – Землею – щось не так. Бабуся розповідала мені, що коли вона вперше наближалася до Землі, її вразила зелено-блакитна поверхня планети, яку було видно здалеку, але я нічого такого роздивитися не зміг. Я мав якесь погане передчуття, втім заспокоював себе, що просто зіпсував собі зір, коли разом із Галактом дуже багато грав на космп'ютері. У мене була надія, Думав собі, щойно ми сядемо на Землю, я одразу побачу всі яскраві картинки з бабусиних оповідей.

Коли ж ми нарешті приземлились, я не побачив зелених лісів, чистих океанів і мальовничих пейзажів. Навколо було сіро й похмуро, ніби вся природа такої чарівної раніше Землі не могла дихати від якоїсь невідомої хвороби. Мені хотілося, щоб увесь цей жах мені лише наснився. Сльози наворачалися на очі. Я дуже розлютився на те, що перетворило таку гарну Землю з

бабусиних розповідей на цю сіру, неживу кулю. Потрібно щось із цим робити. Я спробував знайти хоча б одного із землян, який зміг би нам розказати про страшне лихо, яке трапилося з планетою. І тут із одного з бетонних гігантів, які земляни називають будинками, вийшла дівчинка. Я поквапився познайомитись з нею, хоча бабуся застерігала мене не контактувати ні з ким, без нагляду учасників експедиції. Але я вирішив показати бабусі, що самостійно можу допомогти експедиції.

– Привіт, – люб'язно привітався я, але дівчинка чомусь злякалася і втекла в свій будинок.

– Зачекай, я не завдам тобі шкоди, хочу тільки дещо запитати, – я намагався наздогнати втікачку, але, здається, налякав її ще більше.

– Будь ласка, не лякайся, я називаюся Кос, прилетів із Марсу. Усе життя я мріяв побачити Землю, а коли прилетів – зрозумів, що трапилося щось страшне. Мені дуже потрібно дізнатися що саме, – не втрачав я надії.

– То ти хочеш почути про те, що накоїв із Землею король Пластик? – раптом відповіла дівчинка.

– Король Пластик? – здивовано запитав я.

– Так, це злий правитель, який живе на Землі майже 120 років. Спочатку він не був таким небезпечним, але щороку його армія поліетиленових пакетів і пляшок більшала і більшала, він захопив усю планету й не зупиниться доки тут не залишиться нічого живого, окрім його солдатів.

– А де живе цей Король?

– Ніхто цього точно не знає. Дехто каже, що його палац розташований у Тихому океані, але ще жодна людина не змогла туди потрапити, а може й просто не хотіла. У кожному домі є десятки солдатів Пластика й усіх це влаштовує.

– Але ж як? Цей Пластик руйнує вашу планету і ніхто не хоче його зупинити? – обурився я, але дівчина більше не хотіла зі мною говорити.

– Якщо чесно, мені до цього байдуже, – сказала вона й кудись побігла.

Мені стало моторошно. Невже є хтось, хто може заволодіти величезною планетою і перетворити її з райського куточка на ледь живу пустелю? Але найбільше мене дивувало те, що мільярди землян нічого не хочуть зробити, щоб вигнати Пластика зі своєї планети. Якби хтось так зробив з Марсом, то я б одразу почав боротися за свою планету.

Я дуже розізлився і хотів знайти цього Пластика. Я навіть був готовий битися з його армією заради того, щоб Земля повернула собі колишній вигляд. Але не все було так просто.

Після розмови з дівчинкою–землянкою я одразу побіг до

бабусі.

– Бабусю, уявляєш на Землі панує злий Пластик. Це через нього тут не залишилося рослин і зникли всі тварини, – сказав я їй.

– Угу, – якось насуплено сказала бабуся.

– Угу? І це все, що ти можеш сказати? – з недовірою запитав я.

– Так, Косе, не втручайся в цю справу. Я доручила тобі допомагати дядькові в дослідженні тварин Антарктиди. Отож виконуй це, будь ласка. Зрозумів? – твердо сказала бабуся.

– Але ж я хочу допомогти саме в цій проблемі, хіба це погано? – запитав я. Втім мене вже ніхто навіть не слухав, бо бабуся вирушила на перемовини із землянами.

"Місія супергерої для Землі"

Мені дуже боляче, що земляни такі байдужі й навіть не намагаються врятувати свою домівку. Я знаю, що бабуся розповідала команді з порятунку Землі від короля Пластика «якщо із Землею щось трапиться це змінить устрій усієї Сонячної Системи й невідомо, чим це закінчиться для марсіян». Тоді я зрозумів навіщо ми втручаємося у справи землян. Від цього залежить доля всієї галактики. І тут мені спала на голову цікава ідея. Доки бабуся домовлятиметься із землянами й шукатиме наукового розв'язання проблеми, я встигну все виправити. Вирішено! Я все ж таки онук найвидатнішої мандрівниці на всьому Марсі. Знаю, що буду корисним у цій справі й зроблю все, щоб переконати жителів Землі прогнати короля Пластика і його солдатів. Для цього мені потрібний добре продуманий план і надійний товариш.

Я згадав, що працюю з дядьком. Він буде хорошим і дуже надійним компаньйоном. До того ж, він має міні-космоліт, яким ми зможемо долетіти до палацу Короля Пластика.

– Дядьку, це наш шанс стати справжніми супергероями для Землі. Уявляеш, про нас говоритимуть мандрівники з усіх галактик. Ми станемо відомими, і бабуся завжди братиме нас лише для найважливіших завдань, – дядько ніколи не втратить можливості здобути міжгалактичну славу й, головне, визнання бабусі.

– Ми не можемо підвести бабусі. Вона довірила нам особливе, хоч і не дуже цікаве завдання, і я не хочу втратити її довіру, – відмовлявся дядько, але я бачив зацікавленість у його очах.

– А якщо ми дуже швидко виконаємо наше завдання, а потім спробуємо вирішити проблему з королем Пласти-

ком. Так не доведеться обманювати бабусю, а може й взагалі вона нас похвалить за таку ідею, – запропонував я й був дуже задоволений такою ідеєю.

– Ех, гаразд, але якщо трапиться щось погане, або наш план не спрацює – винним будеш ти. Я тут ні до чого.

– Згода, полетіли швидше. У нас багато справ, – радісно вигукнув я.

Ясна річ, ми дуже ризикували, але бажання допомогти Землі було сильнішим. Мені теж не хотілося брехати бабусі. Я знав, що вона образиться, але я зможу їй все пояснити. Все.

Отож, ми сіли в наш мінікосмоліт і полетіли просто до палацу Пластика.

Правда про Короля Пластику

Наше завдання з дослідження тварин Антарктиди виявилось не таким уже й нудним. Бабуся хоче спробувати перевезти поселення пінгвінів на Марс, але для того, щоб їм не нашкодити потрібно дуже добре вивчити умови життя цих птахів. До речі, мені дуже сподобалися пінгвіни й це були перші земні тварини, яких я побачив у своєму житті. А ще вони дуже цікаві, хоча й трохи незграбні та неповороткі, особливо коли падають на спину й не можуть самотійно піднятися. Я спочатку хвилювався, що вони можуть загинути через це, але

виявилось є спеціальні земляни, які допомагають пінгвінам. Це була моя перша надія на те, що існують добрі люди.

Вдало закінчивши завдання бабусі, ми розпочали нашу місію, яку назвали “Порятунок Землі”. Ми пролітали над багатьма країнами, лісами, морями, океанами й бачили, як все навколо страждає від Пластику. І що ближче ми були до його палацу, то більше в лісах було куп сміття, у воді були більші острови з пластикових пляшок і пакетів, і менше було видно хоча б щось живе. Це лякало мене, але також додавало ще більшого бажання швидше перемогти злого короля й повернути Землі колишню красу.

Над океаном наш космоліт летіти не міг та й плавати ми з дядьком не вміємо, бо на нашій планеті немає рідкої води, лише

льодовики й водяна пара. Нам довелося приземлитися на узбережжі. Ми палацу Пластику був розташований посередині океану. Поки ми думали, як потрапити до палацу, я побачив, що біля самісінької води лежало щось дуже

велике. І воно...рухалось. Я одразу побіг туди. Це була велика шкіряста черепаха, але вона виявилася не схожою на черепах, про яких розповідала бабуся. Ця була якась змучена й залякана, її панцир мав якусь дивну форму цифри вісім, ніби посередині його перев’язали тугою ниткою.

– Що з вами трапилось, пані черепахо? – запитав я.

– Ой, хлопче, це трапилось зі мною, коли я була ще зовсім маленькою черепашкою. Коли ми гралися з моєю молодшою сестричкою, я випадково застрягла в цьому пластиковому кільці, яке лежало на дні океану й більше ніколи не змогла його зняти. – бідкалася стара черепаха.

– Тобто ви теж постраждали від короля Пластику? Ми шукаємо його палац, щоб вигнати злодія з планети.

Черепаха голосно розсміялася.

– Ха-ха, навіть не намагайтеся нічого знайти, бо лише змарнуєте свій час.

– Але ж ми прибули на Землю, щоб допомогти зумлянам і не повернемось на Марс, поки не виконаємо цього завдання, – наполягав я.

– Ось, що я вам скажу друзі–марсіяни... Не існує ніякого короля Пластику і ніяких солдатів–пляшок! І палацу ніякого немає, це лише величезний острів зі сміття, яке принесли течії з різних куточків Землі. Люди вигадали все, щоб не відчувати себе відповідальними за те, що накоїли з нашою планетою. Вони засмічують Землю пластиком, іншими відходами, від яких страждаємо і гинемо ми, а відповідальність перекладають на вигаданого персонажа, – сумно розповіла черепаха.

Ця новина приголомшила мене. Тепер зрозуміло, чому люди не роблять нічого, щоб перемогти цього нібито короля. Бо тоді б їм довелося боротись зі своїми звичками, а цього ніхто не любить.

Черепаха розповіла нам, що понад сто тисяч тварин гинуть щороку від пластикових пакетів, якщо з'їдають їх або потрапляють у них і задихаються. А серед морських жителів сотні видів зникають через те, що просто не можуть жити серед куп сміття, яке люди викидають в океан.

Я не хотів вірити, що всі люди в душі злі королі Пластики. Нам із дядьком терміново був потрібний новий план.

– Косе, я більше не братиму участі у твоїх вигадках. Ми негайно повертаємося до бабусі, – дядько був дуже злий і більше не хотів мене слухати.

– Але ж ти бачив ту черепаху! Уяви, скільки ще є таких бідолашних тварин і скільки з них дуже скоро зникнуть, якщо ми нічого не зробимо, – переконував я. – Ми ще зможемо стати героями.

– Розумієш, ми навіть не знаємо, де шукати тих людей, яким не байдужа доля Землі й без бабусиної допомоги нічого не зможемо вдіяти.

– Чекай... – мою увагу привернув величезний журнал «Таємні документи експедиції на Землю. Контакти землян». Напевно його забув тут хтось із учасників основної місії.

– Ось воно, тут ми знайдемо небайдужих лю-

дей, разом із якими врятуємо Землю й усіх її жителів. Нам вдасться, Галакте, – я відчув неймовірну енергію діяти й допомагати.

Першим у списку контактів був вчений Гнат Природний. Під його фото було написано «переймається засміченням планети і майструє машину, яка зможе переробляти пластик та інші відходи на корисні речі».

– Галакте, це те, що треба. Ми знайдемо цього вченого й разом із ним розповімо всім землянам про цю машину. Вони зрозуміють, що зможуть дуже легко допомогти своїй планеті.

– Добре, полетіли швидше, – підтримав мене дядько. Ми знову вирушили у подорож.

План Галакта рятує Землю

Ми долетіли до офісу, де працював Гнат Природний. Там ми побачили кілька дослідників з бабусиної експедиції. Нам не можна було зустрічатися з ними, доки ми не поговоримо з Гнатом Природним і не вигдаємо геніальний план порятунку Землі. Якщо зараз попадемося – всій нашій таємній місії кінець. Тому нам довелося чекати кілька годин доки наша бабуся не полетіла на зустріч з іншими землянами.

Наше знайомство з вченим почалося не так люб'язно, як ми сподівалися.

– Йдіть звідси, я більше не хочу чути жодних пропозицій від вашої марсіанської експедиції. Якщо ви знову прийшли пропонувати знищення найзасміченіших частин Землі, то моя

відповідь не зміниться, – з порогу накричав на нас Гнат Природний.

– Чекайте, знищити частини Землі? – підозріло запитав я.

– Так, саме це мені запропонувала ваша Орбіта Космосівна. Щоб ви знали, я не погоджуся на жодну пропозицію, яка зруйнує частину планети.

Я був дуже засмучений через поведінку бабусі, адже саме вона з такою любов'ю розповідала мені про Землю.

Зачекайте, я навпаки хочу врятувати вашу планету і змінити ставлення до неї всіх людей, – щиро розповів я вченому.

– Ось подивіться, – він показав на свою машину, – це шанс Землі на щасливе майбутнє без пластику й іншого сміття.

– Розкажіть нам, як вона працює, – зацікавився я.

– Пластик – це така речовина, яка не розкладається до тисячі років. Уявляєте? Зміняться сотні поколінь, а пластиковий пакет, який кинули в річку чи деінде, залишиться. Природа сама не зможе подужати мільйони тон пластику, тому люди мають навчитися переробляти відходи. Дехто вже вміє це робити й використовує мою техніку, але таких землян дуже мало, – бідкався вчений.

– А як можна переробити сміття?

– Якщо кожна родина сортуватиме сміття на пластик, скло метал, папір, то спеціальні машини, такі як моя, зможуть переробляти їх на нові речі. Це буде корисно і для людей, і для природи.

– Чому ж тоді люди цього не роблять? – обурився я. – Навіщо завдають шкоди природі?

– Це все через байдужість. Зі своїх квартир вони не бачать, якої шкоди завдають планеті. Якщо хочете допомогти нам, то розкажіть усім, що ви бачили, коли летіли до уявного палацу короля Пластику і навчіть людей сортувати сміття. Все інше зроблю я зі моєю командою вчених.

Тепер я зрозумів, як врятувати Землю. Потрібно лише переконати людей, що це дуже–дуже важливо. Як розповісти про пластикову небезпеку мільйонам людей і навчити їх сортувати сміття? Я вже казав, що мій дядько дуже розумний, і знаю, що він зможе розробити класний план.

Поки дядько думав, я вирішив розпочати з тієї байдужої дівчинки, яку зустрів першого дня на Землі. Вона безтурботно гуляла біля свого бетонного гіганта. Я наважився знову з нею заговорити.

– Привіт, – спокійно сказав я, щоб знову не налякати її, але вона знову намагалась чкурнути від мене.

– Зачекай, як тебе звати?

– Аліса, – відповіла дівчинка.

– Алісо, я дуже хочу допомогти Землі...

– Я вже казала, що мені байдуже, – швидко відповіла вона.

– А чи любиш ти тварин?

– Звичайно люблю, у мене дома є дві кішки Маруся й Марта, а ще рибки й черепашка, – радісно розповіла Аліса.

– Тобі було б байдуже якби твоїм тваринкам заважало жити сміття, – запитав я.

– Ні, тому я прибираю їхні будиночки щодня, щоб мої тваринки могли жити в чистоті, – сказала Аліса, хоча й не розуміла, навіщо я питаю.

– А в океанах, у морях, у лісах, скрізь через людей назбиралося так багато сміття, що його вже більше, ніж тварин і рослин на всій планеті, – розповідав я, і побачив, що байдужість в очах дівчинки змінилася на співчуття.

Потім я розказав Алісі про нашу зустріч із черепахою, про те, що ми бачили, коли летіли до океану й навіть кілька найгарніших бабусиних історій про Землю. Несподівано дівчинка розплакалася.

– Чому ти плачеш?– запитав я.

– Плачу, бо мені соромно, що я була такою байдужою. Не хочу, щоб через нас страждала природа, – щиро сказала Аліса.

– Тоді не плач, а послухай мене. Є один вчений, Гнат Природний, який вигадав машину для перероблення сміття. Лю-

ням потрібно лише навчитися сортувати сміття і віддавати його на заводи.

– Як сортувати? – запитала дівчинка.

– Все дуже просто. Біля ваших бетонних гігантів, ну тобто будинків, є кілька контейнерів для різного сміття: пластику, металу, паперу, скла та інших відходів. Вам потрібно правильно його викидати. Все просто. Так ми врятуємо Землю.

– Добре, – сказала Аліса й кудись побігла.

Повернулася вона вже з якимись п'ятьма пакетами.

- Ось, я тут посортувала скло, папір, пластик, метал і відходи з їжі, – радісно сказала вона. – Це дуже легко, і я надзвичайно рада, що допомагаю планеті. Дякую тобі, Косе, – сказала Аліса й легенько поцілувала мене в щоку.

Я вперше тут, на Землі, відчув, що зробив щось корисне. Мене переповнювала радість, але місія врятувати Землю ще не закінчилася. Я чимдуж побіг до дядька, щоб почути його блискучий план.

– Щоб навчити всіх людей сортувати сміття, нам знадобиться допомога всіх учасників експедиції, бабусі також, – серйозно сказав Галакт.

– Отже, нам потрібно зізнатися в тому, що ми не поїхали досліджувати тварин північного полюса? – запитав я, передчуваючи ніякову розмову з бабусею.

Було зрозуміло, що вдвох ми б не змогли сконтактувати з мільярдами Землян і я вже був готовий зізнатися бабусі в тому, що ми самотійно намагалися подолати пластик.

– Потім нам потрібно з'явитися в найнаселенішому місті планети, де нас побачать багато людей і знімуть наш космоліт на свої маленькі мерехтливі коробочки (мабуть дядько казав про телефони), – продовжив дядько.

– І тоді ми зможемо розказати всім землянам про сортування сміття? – із цікавістю запитав я.

– Ні, про це краще нас зможе розказати наш знайомий вчений Гнат Природний. Ми пролетимо над найбруднішими куточками Землі й знімемо їх на якусь земну штуку, камеру наприклад, а потім Гнат налаштує картинки так, щоб їх показавали на всіх миготливих коробках Всесвіту (тепер уже дядько говорив про телевізори), – поки дядько розповідав я уявляв собі в якому захваті будуть люди.

– А якщо це не спрацює? – задля надійності запитав я.

– Спрацює! Заклик сортувати сміття від марсіян матиме сильний ефект на жителів планети, – підморгнув дядько.

Я знав, що поява марсіян на Землі завжди привертає увагу майже всіх жителів планети й наш план неодмінно запрацює. Тепер усі дізнаються, що ніякого короля Пластика не існує. Залишилося долучити до роботи бабусину команду. Орбіта Космосівна, до речі, зовсім не сердилася на нас і, як я й думав, похвалила нашу ідею.

Ми працювали над втіленням плану дев'яносто днів. Уся робота вартувала результату, бо наша ідея запрацювала настільки добре, що сортувати та переробляти сміття захотіли

так багато людей, що Гнат Природний та вчені з усього світу побудували сотні заводів, які щодня переробляють вісім тисяч тонн сміття на електроенергію, на інші корисні речі, наприклад матеріали для доріг, добрива, папір. Це має допомогти Землі, і я впевнений, що природа Земля зовсім скоро наново почне дихати: одразу побільшає тварин, пташки співатимуть голосніше, дерева позеленішають, а води в усіх водоймах побільшає, і вона буде чистою–чистою і смачною.

Ми впоралися з місією “Порятунок планети”. Чи відновиться повністю Земля тепер залежить лише від людей. Сподіваюся, що наступного разу, коли я прилечу на Землю – побачу ту красу з бабусиних історій. Коли я втішався нашими успіхами й насолоджувався тим, що нарешті бачив Землю з бабусиних історій, раптом почув знайомий голос.

– Косе, – я одразу впізнав бабусю і вже був готовий вислухати урок про свою поведінку.

– Ви з Галактом, молодці. Я пишаюся вами, бо ви змогли по–справжньому допомогти цій планеті, а разом із нею всій галактиці, – усміхнулася нам бабуся.

– Галакте, призначаю тебе своїм заступником і головним

керівником відділу польотів на Землю, а тобі, Косе, дозволяю приходити до нас на роботу й допомагати дослідникам. Можливо, коли закінчиш школу приєднаєшся до нашої команди.

Я пишався нами й тим, що ми зробили для Землі. Тепер Аліса, яка нещодавно була байдужою, в майбутньому хоче стати захисницею природи. Наша знайома черепаха звільнилася від пластикового полону й тепер плаває в чистих водах Тихого океану. Земля поверне собі втрачені яскраві фарби. Чи збережуть земляни свою планету – залежить лише від них. А нам можна повертатися додому, на Марс.

**Ти теж можеш допомогти Косу
врятувати Землю. Натискай на ракету й
полетіли сортувати сміття**

АННА СВЯТЕЛИК

Пригоди Коса на Землі

Оповідання

для дітей молодшого шкільного віку

Комп'ютерна верстка Анна Святелик
Художній редактор Анна Святелик

Формат 60x90 1/8 Ум. друк. арк. 11,81

Гарнітура: основний текст – PragmaticaСТТ, заголовки –
Adigiana 2.

Кос завжди мріяв побачити Землю - найгарнішу планету серед мільярдів галактик. Щоб здійснити свою мрію, він пройшов дуже складний шлях. А коли нарешті прилетів на Землю, то замість дивовижної краси, скрізь побачив сміття й зовсім байдужих до своєї домівки людей.

Усе тому, що король Пластик заволодів кожним куточком нашої колись мальовничої планети. Купи пляшок і пакетів перетворили природу на страшне звалище. Але жодне зло не здатне зламати мрію! І марсіянин Кос у це щиро вірить... і діє.

